

Regina Krónika

reginamundiplebania.hu
facebook.com/regmun14

A Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja
XVI. évfolyam 10. szám 2015. október 4.

Napfivér és Holdnővér...

(Assisi Szent Ferenc ünnepére)

Októberben, Szent Ferenc ünnepe táján évről évre újraolvasom a Naphimnuszt. Negyvenhét éve, első gimnazista diákként hallottam először, az esztergomi ferences templomban, ahol szent rendalapítójukra emlékeztek – velünk együtt – szerzetes tanáraink. Már akkor megragadott az egyszerű szavakba fogalmazott teljes világgép, a szerző elragadtatottsága és földközeli realizmusa. Lehet, hogy akkor éreztem meg, amit azóta olykor meg-megtapasztaltam, hogy csak a földön állva (vagy térdelve) lehet igazán imádkozni, a hétköznapok valóságát megélt ember tud igazán ünnepelni, a kis ügyeket sem szem elől tévesztve lehet nagy távlatokban gondolkodni.

A madaraknak prédikáló, a legenda szerint két kis faággal hegedülni tudó Ferencet – aki himnuszában testvérének nevezte a napot és a holdat, a vizet, a felhőt és az anyaföldet – a természet

védőszentjeként is számon tartjuk. Amikor megpróbálok az ő szemével nézni a körülöttem lévő világra, néha figyelmeztetnem kell magam, nehogy elandálszanak az egyszerű – olykor, mi tagadás, szinte együgyűnek érzett – szavak. Merthogy akkor látok az ő szemével, ha a ragyogó napot nézve arra is gondolok, hogy egyre gyakrabban elhomályosítja a szmog, a folyóparton pedig eszembe jut, hogy nyolcvan éve még nyugodtan ihatott az ember a Dunából, amit most az ellenségemnek se javasolnék...

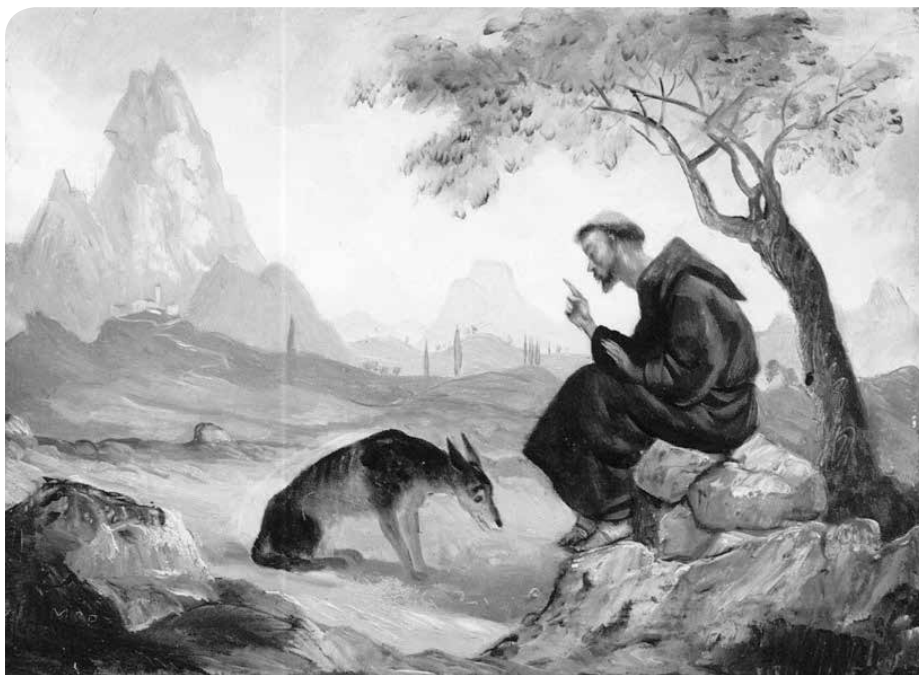
Ezeken töprengtem el újra három évvel ezelőtt is, amikor az ünnep előestéjén, a ferencesek meghívására Mátraverebély-Szentkúton részt vettem a tranzituson – vagy negyven öregdiák-társammal, a helybeli hívekkel és a nemzeti kegyhelyen szolgálatot teljesítő néhány szerzetessel együtt. Az imádságokban felidéződött a szent legendákkal körülrajzolt alakja, élete és halála. Aki

mindenben benne látta a Mindenség urának keze nyomát, aki tudta, hogy teremtményként csakis testvéri viszonyban lehet a teremtett világgal, annak minden egyes élő és élettelen darabjával. Ez a testvériség szükségképpen sorsközösséget is jelent, amibe egyszerűen „nem fér bele”, hogy egymás rovására akarjunk élni... – Ezeken töprengtem még másnap is, a Mátra erdejében sétálgatva, amikor a rádió hírt adott a katasztrófáról, hogy egy gátszakadás következtében mérgező vörös iszap zúdult három dunántúli településre.

Öt éve a kolontári, devecseri, somlóvásárhelyi vörös iszap, tizenöt évvel ezelőtt tiszai ciánszennyezés. Mint talán emlékszünk rá: 2000. január 30-án a nagybányai Aurul bányavállalat létesítményéből 100 ezer köbméter cianid- és nehézfém-tartalmú szennyvíz zúdult a Lápos folyóba, majd ezen keresztül a Szamosba és a Tiszába. A halálosan mérgező hatású anyag koncentrációja 180-szorosan haladta meg a megengedett határértéket, így hatalmas pusztítást végzett az élővilágban. A legsúlyosabb károk a Tisza élővilágában keletkeztek, ahol a negyven kilométer hosszan elnyúló ciánfolt két hét alatt vonult le. A csernobili atomkatasztrófa óta történt legnagyobb környezeti katasztrófának is nevezték

És mostanság megint erről van szó: ugyanott újra ugyanazzal a technológiával akar aranyat bányászni a román-kanadai vegyesvállalat. Sokan tiltakoznak ugyan ellene, de voltak bányászok is, akik kenyérüket – mérgezett kenyérüket? – féltve az eljárás, a veszélyes technológia engedélyezése mellett tüntettek...

Ha Ferenc szemével néznénk a világra, egyre világosabban kellene látnunk, hogy a fenyegetett és rongált természet-

hez – annak részeként, azzal egységet alkotva és belőle kiemelkedve – hozzártartozik a fenyegetett, az önmagát fenyegető ember. A levegő, a föld és a víz szennyezése nem választható el a zavarossá vált emberi gondolkodástól. A természet kizsigerelése és folyamatos károsítása ugyanannak az elhatalmasodott bírvágnak a következménye, amely embertömegek kizsákmányolását is okozza. Ne andalítson el minket a valamikor látott Zeffirelli-film, a Napfivér és Holdnővér idilli hangulata, sokkal keményebb valóságot élt meg Ferenc, és nekünk is azzal kell szembenéznünk. Reményünk sem lehet rá, hogy megszó-

lítsuk a madarakat, ha egymással sem vagyunk képesek szót érteni.

Egészen nyilvánvaló összefüggések ezek, amelyekről mégis csak ritkán veszünk tudomást – talán ez mutatja leginkább túlbonyolítottságában egyre primitívebbé váló gondolkodásunk megzavarodottságát.

Pedig csak újra el kellene olvasni a Naphimnusz. A végén szó esik – Napfivér, Holdnővér és a többiek mellett még egy testvéréről is – a testi halálról. „Aki elől senki el nem menekülhet.” Ha ezt sikerülne nem elfeledni, lassulna a törtetés, és csendesülne a bírvágy. Olyan egyszerű ez, mint a himnusz egész

MINISTRÁNSOK!

Ministráns-foglalkozás október 7-től minden második szerdán 17 órakor lesz a templomban. Lakó János szeretettel várja az oltárszolgálatra készülőket.

szövege. Amely még biztat és bátorít is. Hogyan is hangzik? „Boldogok, akik megtalálják szándékaidat, mert a második halál nem fog ártani azoknak...”

Kipke Tamás

(Elhangzott a Katolikus Rádióban, 2014 októberében)

Emlékezés Edit nővérre

„A hivatásának élt minden körülmények között, példakép volt a szerzetesi szolgálatában.” Ezekkel a szavakkal jellemezte Márfi Gyula érsek Molnár M. Edit C.J. nővért a róla tartott megemlékező szentmisén, halálának 10. évfordulóján.

Szeptember 11-én az angolkisasszonyok síremlékénél, az alsóvárosi temetőben kezdődött a megemlékezés, majd a Regina Mundi-templomban folytatódott hálaadó szentmisével. Érsek atyával négy paptársa koncelebrált. A Schola Regina éneke tette még emelkedettebbé a szentmisét.

Edit nővér a templommal egybeépült kolostorban töltötte életének utolsó éveit a 90-es évek elejétől, amikor újra szervezte a szerzetes közösséget, és házfőnök lett. Szerzetességének 56 éve alatt nagyon sok helyen szolgált. Jellemző volt rá a megbízhatóság, az állhatatosság, a hűség, amelyet a szerzetesrendek szétszóratása idején is tanúsított. Bárhová került, bármilyen feladatot bíztak rá, mindent felelősségtudattal, igényesen és lelkiismeretesen végzett. Közösségi ember volt; nemcsak a szerzetes-közösségben, hanem Veszprém város életében is jelen volt. Nagy részt vállalt a Szilágyi keresztény iskola létrehozásában, majd éveken keresztül lelki igazgatója volt az intézménynek.

Ticz Zsuzsa nővér köszöntője után Kaszap Viktória nővér ismertette Edit

nővér laudációját, és személyes példájával bizonyította, milyen fontos szerepet játszott Edit nővér az új hivatások segítségével és gondozásában. Az ajtaja nyitva áll mindenki számára, akinek szüksége volt rá. Saját magát mindig a háttérbe helyezte, mindig mások voltak fontosabbak számára.

Knáb Judit tartományfőnök a Congregatio Jesu (Angolkisasszonyok) rendjéről, annak lelkiségéről beszélt az angliai alapítástól napjainkig. Edit nővér elsődlegesnek tartotta a rend hagyományainak ápolását.

Porga Gyula polgármester szerint

biztonságot adott a város lakóinak azzal, hogy jelen volt a közéletben, – a velünk együtt ünneplő Apolka nővérrel együtt – rendszeresen részt vett a város fontos rendezvényein.

A polgármester ünnepélyesen átnyújtotta Knáb Judit tartományfőnöknek az Edit nővérnek adományozott posztumusz Pro Meritis-díjat. Kedves gesztusként Apolka nővért virággal köszöntötte.

A szentmise után agapén folytathattuk az ünneplést a Szilágyi iskolában.

Demény Anna

Jöjj Szentlélek!

A Szilágyi iskola tanévnyitó szentmiséje a veszprémi Regina Mundiban

A Szentlélek segítségül hívásával kezdték a Szilágyi iskola tanárai és tanulói az új tanévet. László Dezső atya, az iskola lelki igazgatója, szeretettel köszöntötte a megjelenteket, köztük a társegyházak lelkészeit.

Dezső atya felhívta a gyermekek figyelmét, hogy nyitott szívvel és lélekkel kezdjék a tanévet, hogy minél több új ismeretet, szépet és jót tudjanak befogadni abból, amit tanáraiktól kapnak. A Mindenható kegyelmét és áldását kérte az új évré.

Niederhoffer Zoltán református lelkész a Jelenések Könyvéből vett idézetre utalva – „Én vagyok az Alfa és az Omega” – kérte a diákokat, hogy az Úrral kezdjék s tanévet és Vele is fejezzék be. Az Ő áldása kíséren minket az egész év folyamán, és Neki adjunk majd hálát a tudásban és lelkiekben való gyarapodásért.

Isó Dorottya evangélikus lelkész ezt a Szentírás-részt választotta: „Nem tudjátok, hogy ti Isten templomai vagytok?” Emlékeztette az ünneplőket, ez azt jelenti: Bennünk él Isten! Értékesek vagyunk, mert felbecsülhetetlen értéket hordozunk! A testet edzeni, a lelket gondozni, az elmét pallérozni kell, hogy Isten növekedjen bennünk.

Halmi György, az iskola igazgatója, köszöntötte a kollégákat, kiemelten a pályakezdőket. Kérte, hogy szeretettel gondozzák a rájuk bízottakat, a tanulók pedig építsenek be minél többet a lelkészek útmutatásaiból, és igyekezzenek megfelelni tanáraik követelményeinek.

Az elsősöknek ezután szép, bordó nyakkendővel kedveskedtek a felsőbb évfolyamosok, amelyen az Angolkisasszonyok egykori iskolájának címere látható, és ezt a Szilágyi iskola is a magáénak vall. Ez jelképezi összetartozásunkat.

A szentmise a lelkészek áldásával zárult.

Demény Anna

LÁMPÁS FELVONULÁS

November 11-én az esti szentmise után a Szilágyi keresztény iskola tanulói a Szent Márton-legendából jeleneteket adnak elő. Ezt követően lámpás felvonulást tartunk a Szentháromság térére. Mindenkit szeretettel várunk!

FELHÍVÁS

Tisztelettel kérem a kedves Híveket, gondoljanak arra, hogy perselyadományaikra nagy szükségünk van a templom fenntartási költségeinek fedezéséhez. Hálásan köszönöm nagylelkű adományaikat.

László Dezső plébános atya

Szerzetesek, szerzetesrendek

Ticz Zsuzsanna CJ nővér és a Congregatio Jesu

Szeretném megköszönni Demény Annának a felkérését és a lehetőséget, hogy a Regina Krónika olvasói rövid betekintést nyerhetnek azoknak a fiataloknak a sorsába, akiknek a szerzetesi, papi hivatásuk a Regina Mundi Egyházközségből indult.

1. Hogyan kötődsz (kötődöttél) a Regina Mundi Egyházközséghez? Részt vettél-e gyermekként vagy fiatalként az itteni hitéletben?

Nagy hálával gondolok vissza azokra az évekre, amikor a Regina Mundi Egyházközséghez tartoztam. Szüleimtől sok jó útravalót kaptam, többek között, hogy vallásosan neveltek, de csak a gimnáziumi évek után kezdtem tudatosan keresni az Istent. Biztos nem véletlen, hogy mindig akadtak olyan emberek, akik segítettek hitbeli fejlődésemet. Az első ilyen személy Huhthausen Lajos atya volt, akire biztos vagyok abban, hogy még most is sokan jó szívvel emlékeznek. Atyai szeretete sokat segített abban, hogy a gyermekkori büntető Istenről alkotott képem változzon. Neki elhittem, hogy Isten irgalmas szeretettel szeret és mindig kész megbocsátani. Sokat köszönhetek annak a karizmatikus közösségnek is, akiknek tagjai ehhez az egyházközséghez tartoztak. Meghívtak imatalálkozókra, általuk megtanulhattam többféle imamódot és megtapasztalhattam, mit jelent egymásra figyelő, egymást segítő keresztény közösséghez tartozni. Lelki kísérom Varga Laci atya lett, aki éveken át biztos lelki háttérrel jelentett. Jó szívvel emlékezem vissza Varga István atyára, akivel alapítványi ügyekben rendszeresen találkoztam és mindig készségesen a rendelkezésemre állt. Szívesen gondolok vissza a Földi István atyával és később a Sabjanics Miklós atyával folytatott beszélgetésekre is. Amikor Tóth Gyula atya megtudta, hogy gondolkodom azon, hogy szerzetesi hivatást választom, sok bátorítást és biztatást kaptam tőle. Az ő határozott fellépésének köszönhetem, hogy

kijutottam a párizsi ifjúsági találkozóra, melyet II. János Pál pápa hirdetett meg. Ott tudtam kimondani az igent Isten hívására. Amikor bejelentettem, hogy megszületett a döntésem, és belépek az angolkisasszonyokhoz, bölcsen csak annyit mondott: „A nehezen már túl vagy, most már csak hűségnek kell lenned ehhez az igenhez. Az sem lesz könnyű.” Gyula atya szavai még ma is sokszor eszembe jutnak, amikor nehéz helyzetbe kerülök. Már Gyula atya érkezése előtt is segítettem a plébánián különböző rendezvényeken, például rendszeresen plakátokat készítettem a templom bejáratánál lévő falújságra. Később Gyula atya más szolgálattal is megbízott. A 10 órás szentmise alatt a sekrestye melletti hittanteremben kicsi gyerekekre vigyáztam. Amikor a noviciátus után visszakerültem Veszprémbe, újabb feladatokat kaptam tőle: szentmiséken áldoztatás, felolvasás, betegek látogatása. Radics Rita kezdeményezésére elindult az ovismise, ott is örömmel jelen voltam, amíg tehettem. Molnár Edit nővér halála után képviselő-testületi tag lettem és a plébánián megszerveztem az első közösségi napot. Kreschka Karcsi kántor és jeltolmács unszolására, még a siketek miséjére is eljártam. A templomdíszítésben, hivatalos ügyek intézésében, beszerzésekben is sok segítséget kaptunk a közösség iránt elkötelezett emberektől. A kórustagokkal több rendezvény szervezésében is együttműködtem, működtünk, ami szintén pozitív tapasztalatot jelentett. Nagyon hálás vagyok a Regina Mundi Egyházközség híveinek, akik imáikkal, bátorító szavaikkal támogattak és ma is kísérnek.

2. Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba először szerzetesrenddel? Legelőször melyiket ismerted meg?

Életemben meghatározó szerepe volt a Regina Mundi templomban szolgáló angolkisasszony nővéreknek. Nyitottak, természetesek, segítőkészek, befogadók voltak, ahol második otthonomra talál-

tam. Kezdetben rendszeresen segítettem templomot takarítani, díszíteni. Később az esti misék után feljártam a rendházba és együtt imádkoztam a nővérekkel. Lassacskán megismertem őket. Tetszett, hogy bár nagyon különböző a természetük, mégis tudtak a közös cél érdekében 'Isten dicsőségére és az emberek szolgálatára', egymást támogatva együttműködni. Jól kiegészítették egymást. Matild nővér nagyon türelmes, szelíd, halk szavú nővér volt. Mindenkihez volt egy jó szava, még az ételment kérő hajléktalanokhoz is. Teréz nővér mindent alaposan megfontolt. Edit nővér sokaknak volt lelki támasza. Fontos volt számára nem csak az egyes emberek sorsa, de a szerzetesrend, a Szilágyi keresztény iskola, a fiatalok és a haza jövője is. Apolka nővér a tettek embere. Határozott egyéniség, nagy szervezőkészséggel megáldva. Rendkívül jó a humora és minden helyzetben feltalálja magát. A nővérek, ahol megjelentek ott közösséget teremtettek. Sokat tanultam tőlük, amit köztük megéltem, az igazán vonzó volt számomra. Amikor komolyan kezdtem keresni a hivatásomat, nem volt kérdés számomra, hogy hozzájuk szeretnék tartozni. Nehéz volt elszakadni a szü-

lői háztól, és nem volt könnyű feladni a gyógypedagógusi munkámat sem, amit nagyon szerettem.

3. Hogyan készültél fel a szerzetességre?

A főiskolás éveim alatt kezdett határozottabban megfogalmazódni bennem a vágy az elkötelezett élet iránt. Voltak elbizonytalanító helyzetek, de az évek múltával ismételten visszatért ez az érzés. Benei György ferences atya, aki lelki kísérőm volt, okos tanácsaival segített, hogy végül szabad tudtam lenni a nagy döntésre. Igazán nagy hatással a veszprémi nővérek hiteles életpéldája volt rám. Azzal, ahogyan a nővérek éltek és szolgáltak teljesen azonosulni tudtam. Az angolkisasszonyok rendalapítójáról, Ward Máriáról akkor még nem sokat tudtam. A rendi képzéseim során ismertem meg Ward Mária életét, korát meghaladó bölcs elképzeléseit, tevékenységét, bátor helytállását és Istenbe vetett feltétel nélküli bizalmát. Az volt a célja, hogy az emberek lelkének megmentésén keresztül szolgálja legjobban Isten rá vonatkozó tervét. Ehhez a küldetéshez, társakra is talált és állíthatom, hogy példája mai kor embere számára is vonzó lehet. Figyelnünk kell az idők jeleit és megkeresni, megtalálni, hogy mi a küldetésünk, az adott korban, mire van leginkább szükség, ahogy azt rendalapítónk is tette.

4. Hogyan él egy szerzetes, hogy telik egy napja?

A budapesti közösségben jelenleg hárman vagyunk, Knáb Judit tartományfőnöknő, Kaszap Viktória tartományfőnök-helyettes és én. Barnai Brigitta fél évre Angliába utazott nyelvtanulás céljából. Napjaim nagyon képlékenyek. Reggeli után próbálom imával indítani a napot és este igyekszem szentmisére menni. Hetente van szentségimádás és közös ima a kápolnánkban. Amikor tehetjük, együtt ebédelünk, közösen főzünk. Ha jó az idő hétvégén szívesen kiszabadulunk a nagyvárosi forgatagból és kirándulunk, élvezzük a természet megnyugtató hatását. Vasárnap délután szoktunk megosztani a közösségben, elmondjuk mi történt velünk, bennünk az elmúlt héten és megbeszéljük mi vár ránk az elkövetkezendő napokban. Piheesként megnézünk egy-egy jó filmet, és néha színházba, hangversenyre is eljárnak. Házfőnökként a közösségi élet háttérének biztosítása – beszerzés, vásárlás, főzés, pénztár – mellett szívesen gondozom a kertet, fogadom a vendégeket. Rendi összekötőként havonta ellátogatok a zugligeti idősothonba, valamint segíték a kollégiumi lakók problémáinak megoldásában. Az archívumunk anyagának kezelése is hozzám tartozik, időközönként hivatásgondozó hétvégeket szervezünk,

segítő beszélgetésekkel támogatom a hozzám fordulókat és részt veszek a CJ fenntartásában lévő Ward iskolák programjain. A napi teendők mellett az ovis hittanórák, a tartományi tanácsadó testület megbeszélései és a szombatonkénti képzésem meghatározott időbeli feladatokat jelentenek.

5. Milyen feladatokat látsz el a renden belül?

A szerzetesrenden belül vannak konkrét feladataim. A Váci utcai rendház házfőnöknője vagyok 7 éve, ami nem kis kihívás számomra. A Congregatio Jesu magyar tartományának tanácsstagjaként próbálom segíteni a közös gondolkodást, tervezést. Elvállaltam a rendben a hivatásgondozást, hiszen a jövő szempontjából nagyon fontosnak érzem, hogy legyenek még közöttünk olyan fiatal nők, akik Ward Mária nyomdokait követik. Ahogy a 2011-es általános rendi gyűlésen megfogalmazták: „Ward Mária arra szólít fel bennünket, hogy Istenben gyökerezve, Krisztus szenvedélyes követőiként bátor próféták legyünk, akik készek kockázatot vállalni. Azt várja tőlünk, hogy merjük korlátainkat átlépni és az igaz lélek erejével – belső szabadságban, igazságosságban, őszinteségben – ott szolgálni, ahol a nagyobb szükség van.” A mai világban kihívás új hivatásokat ébreszteni. Aktívan jelen voltam a zugligeti idősothon indításánál, így van rálátásom arra, hogyan működik egy ilyen intézmény, ezért elvállaltam, hogy összekötő leszek az otthon és a tartomány között.

6. Tartod-e a kapcsolatot a régi barátokkal vagy a Regina Mundihoz tartozókkal, veszprémiekkkel?

Mivel a CJ nem szemlélődő rend, így nekünk nővéreknek szabad kapcsolatot ápolni világiakkal, családtagokkal és barátokkal. Ha időm engedi, szívesen meglátogatom az unokahúgomékat, akik itt élnek Budapesten. Két kislányuk, Fanni és Nóri a budapesti rendházba is örömmel jönnek látogatóba, mert a tágas folyosókon jól lehet fogócskázni és bújócskázni. Egyik unokaöcsém itt lakik a rendház kollégiumában. A barátnőmmel – aki szintén veszprémi származású – egyre gyakrabban összejárunk és a régi gimnáziumi iskolatársakkal, barátnő-

immal pedig évente találkozunk. Még most is sok szállal kötődöm Veszprémhez. Jó hazamenni, feltöltődni. Családom néhány tagja még Veszprémben él, így időnként őket is meglátogatom. Látogatásaim alkalmával szinte mindig kimegyek a temetőbe, ahol szüleim és bátyám nyugszanak. Szerettem a Szilágyi Erzsébet Keresztény Általános Iskolában tanítani. A mai napig jó a kapcsolatom az iskola tanáraival, munkatársaival és remélem ez a jövőben is így marad. Nővértársaimmal a veszprémi rendházba rendszeresen visszajárunk és mindig nagy öröm találkozni, beszélgetni a régi ismerősökkel, reginásokkal. Amíg Apollónia nővér viszonylag jó egészségnek örvend, addig évente néhány alkalommal őt is hazahozzuk Veszprémbe. Ilyenkor kész zarándokházzá alakul át a rendház. Nagyon sokan jönnek, hogy találkozzanak vele. Reméljük, ez még sokáig így lesz.

7. Mit tanácsolnál azoknak, akikben ébredzik a hivatás?

Saját tapasztalatomból tudom, hogy akit Isten kiválaszt, azt úgy sem hagyja békén. Ő az, Aki nevünkön szólít és hív erre a szolgálatra. Ad jeleket, melyek elgondolkodtatnak és megengedi azt is, hogy elbizonytalanodjunk. Figyelni

kell a belső megmozdulásokra és jó, ha ezeket meg tudjuk osztani valakivel, akiben bízunk. A lelki kísérőt fontosnak tartom. Ugyan a döntést mindenkinek magának kell meghozni, de egy külső személy segíthet, hogy tisztábban lássunk. Ha éledezik valakiben a szerzetesi hivatás utáni vágy, jónak tartom, ha részt vesz hivatástisztázó lelkigyakorlaton és törekszik arra, hogy megismerkedjen szerzetesnővérekkel, valamint lehetőség szerint egy kis időt, néhány napot együtt töltsön velük a közösségben. A saját, személyes tapasztalatom alapján ez elengedhetetlenül fontos. Érdemes odafigyelni, milyen érzéseket vagy esetleg ellenérzéseket vált ki a velük töltött idő. Keresni kell azt a közösséget, ahol a hivatásra nyitottan, az otthon érzését megtapasztalja, akár a közösségi élt téren, akár a tevékenységükre, az imaéletükre, az életstílusukra és küldetésükre vonatkozóan. A döntést nem érdemes hosszú ideig halogatni, mert az az erős vágy, amit Isten hívása ébreszt, lassan eltűnhet az életéből.

„Arra kaptunk meghívást, hogy Jézus társaiként a remény emberei legyünk, és reményt vigyünk mindenhová, ahová küldetésünk vezet bennünket.” (A CJ általános rendi gyűlés 2011.)

Szeretném bátorítani azokat a fiatal lányokat, akiknek a lelkében megmozdult a szerzetesi hivatás utáni vágy, hogy ne késlekedjenek, merjenek elindulni ezen a szép, izgalmas, kihívásokkal teli „felfedező úton”.

Ticz Zsuzsa CJ nővér
cjhungaria@cj.hu

BIBLIAÓRA

Október 14-től minden szerdán az esti szentmise előtt 17.00 órakor lesz a téli kápolnában.

FELNŐTT KATEKÉZIS

Október 12-től kezdve minden hétfőn és kedden este 7 órakor a hitünk és a keresztény élet tanítása iránt érdeklődők részére katekézist tartunk a plébánián.

Kezdők és haladók egyaránt részt vehetnek. A beavató szentségeket (keresztesség, bérmálás, szentáldozás) kérők részére az erre való felkészítést is tartalmaz.

Esztergomi zarándoklat

Plébániai karitászcsoportunk több tagja is részt vett szeptember 12-én azon a zarándokúton, amelyet a főegyházmegyei központ szervezett Esztergomba. Az autóbusszon a program ismertetése után az örömdetes rózsafüzér elimádkozásával köszöntöttük a Boldogságos Szűz Máriát.

A bazilikát Párkány felől közelítettük meg, átsétálva a Mária Valéria hídon. Ragyogó napsütésben gyönyörködhetünk a Duna felett magasodó hatalmas templomban, ami több mint ezer éve a magyar kereszténység szimbóluma. A szentmisét Szijártó László pápai plébános, a Főegyházmegye Karitászigazgatója és Halmágyi Zoltán ösküi plébános mutatta be. A szentmise után egy ferences öregdiák ismertette a bazilika tör-

ténetét, megemlékezve arról is, mikor darabokra fűrészelve mentették meg a hatalmas épületet az utókor számára. Majd végigvezetve csoportunkat a templomon megcsodálhattuk a vörös márványból épített reneszánsz Bakócz kápolnát, a gyönyörű szentélyt, a kupolát, valamint Boldog Meszlényi Zoltán vértanú püspök ereklyéjét. Az altemplomban a sokat szenvedett Mindszenty József bíboros-hercegprímás sírjánál meghatottan énekeltük a Boldogasszony Anyánk ősi magyar himnuszt. Egyúttal imáinkban kértük segítségét és közbenjárását édes magyar hazánkért és a kereszténységért.

Melocco Miklós Szent István király megkoronázását ábrázoló szobrának megtekintése után gyalog sétáltunk a

Duna parton levő Szalma csárdához. A csárda, ahol ebédeltünk több állami rendezvény helyszínéül is szolgált az utóbbi években. A lorettói litániát a Tokodi plébánia templomban imádkoztuk el. A késő esti órákban nagyon jó hangulatban, nótázgatva érkeztünk haza.

Balassa Lászlóné, Hné Kovács Zsuzsa

Élménybeszámoló a Kolping család nyári kirándulásáról

Június 30-án indultunk kényelmes, légkondicionált buszunkkal az Őrség felé.

Vasvárt néztük meg először. Bájos, rendezett városka. A Domonkos rend gyűjteményét értő vezetővel jártuk végig, a bolthajtásos, patinás rendházban, majd a templomot mutatta be az afrikai származású plébános. A pár ezer lakosú városkának tágas szép művelődési háza, kedves szobrai, parkjai vannak. Egyedi ötlet a születés fája: kovácsoltvas stilizált fa, amire az újszülött nevével szív alakú levelet akasztanak. Így lombosodik.

Zalalövőn szentmisét tartott jöttünkre Horváth István Sándor atya, majd szíves beszélgetésben mondta el, milyen a hitélet a sok-sok kis plébániás körzetében.

Itt néztük meg a Salla Múzeum tájházat. Lelkes fölismeréssel mutogattuk egymásnak a berendezési tárgyakat, bútorokat, melyeket gyermekkorunkból ismertünk. Edények, apróságok idézik a sok évtized előtti mindennapokat.

Újabb állomás Pankasz. A hőségtől meggyötörve kaptattunk föl a dombra, ahol a nálunk ismeretlen, robosztus faépítmény az 1754-ben készült református, szoknyás, templom nélküli harangláb lenyűgözött minket.

Őrszentpéterre fél hatra érkeztünk. Megkönnyebbülve foglaltuk el panzióbeli kétágyas-fürdőszobás szobáinkat. Hamarosan bőséges vacsora várt minket a fedett teraszon, mint ezután minden este.

Szerdán Szalafőre, Pityerszerre indultunk – a skanzenbe. Az út is élvezetes volt. A táj szelídsége, gondozottsága,

termő bősége hazánk szépségével bővül el. A skanzen igazi élmény. Bárdosi János műve, aki sokat tett a népi építészet megmentéséért. Kerített házat, emeletes kástut (élelmiszer-tároló ház), vízgyűjtő tókákat, kontyos házat láttunk. Szalmatőrekes tapasztású borona házat rozsszalma (zsupp) fedelest, és sok régi gyümölcsfát, melyek megmentésén munkálkodnak. Arány, harmónia, szépség, célszerűség van ezekben a házakban, de azt is élénk tárják, milyen küzdelmes, nehéz, erőt nem kímélő volt az az élet eleinknek.

Szentgotthárd következett – a Pável Ágost múzeum, a színház és a ciszterci templom. Az ország egyik legszebb temploma. Mellékoltárát szenteli a város †1038 védőszentjének, szent Gotthárdnak. Itt nyugszik szent Vince, akinek ereklyéjét ajándékba kapták sok száz éve. Szép kisváros, alig pár ezer lakossal.

Csütörtök Őrszentpéter. Árpád-kori temploma ámulatra készítő. Gyönyörűen rendbe hozott, működő Isten háza. Plébánosa várt bennünket, és élvezetes ismertetője példát adott arra, hogy szívből szolgálni életörömmel, humorral az igazi.

Irány Lenti! A többszörösen kitüntetett szövőmester, Hacskó Imréné műhelyében figyelhettük a szövés csodáját. Majd a letaglózó hőség miatt várva várt strandolás következett. Úszás, lubickolás, üdítő órák.

Péntek Velemér – fénytemplom. Árpád-kori, rendbe hozott, hatalmas fák között megközelíthető, óriási kék hortenziazuhatagok közelében álló emlékünk. Különlegessége, hogy apró ablakain az év minden napján bevilágító fény arra a freskóra vetül, melynek aznap ünnepe van. Visszafelé az erdőben mindkét világháború halottaira emlékező emlékművet találtunk megindító verssel.

Madárszötte ágakon
 ágakon
 Füttyüld rigó bánatom
 bánatom

Idegenben fáj nagyon
 fáj nagyon.

A szentgyörgyvölgyi ref. templom újabb csoda. A helyi közösség, mesterek, tanító alkotása.

Égkek kazettás mennyezete báránnyal felhős. Csótár Rezső fazekas portája a harsány vendégszeretet hívogató helye.

Lendva. Makovecz Művelődési Ház, szent Katalin templom, aztán a vár. Pompás hely. Lepkegyűjteménye, helytörténeti bemutatója említésre méltó. Örvendtünk a Picasso kiállításnak, és a remek érzékkel kialakított padlástéri kiállítóhely kisplasztika-bemutatójának. Bár több idő jutott volna a nézelődésre! Szombat: Dobronak – orchidea farm. Csodás virágok garmadája, dzsungelt idéző üvegháza csak könyvből ismert növényeket mutatott.

Bagod még egy művészi ihlettel helyrehozott ősi templom. Zalaegerszeg. Itt is a skanzen néztük meg, mely egy vízimalom köré települt. Becses, szép gyűjtemény.

Majd... indulás haza! Gazdag 5 nap volt. Tele-tele élménnyel, szépséggel. Méboldná Valikának, vezetőnknek köszönhetjük a gonddal, utánjárással, szervezéssel létrejött, megvalósult utazást, hogy mindenütt vártak minket, ahová érkeztünk. KÖSZÖNJÜK!

Kolping tagjaink unokái is velünk tartottak, s ez külön szint hozott a mindennapokba. Azt hiszem, nem feledjük a jó hangulatot, a látott tájakat, emlékeket, embereket. Reméljük jövőre is utazhatunk együtt!

Kép és szöveg: Korinekné Mariann

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert a keresztségben újjászületett: *Dömötör Pál* szeptember 13-án.

...mert szentségi házasságot kötöttek: *Pány-Bocsánszky Csaba* és *Flisszár Alexandra* szeptember 5-én, *Pribolyszky Péter Pál* és *Németh Anikó* szeptember 12-én.

...mert az örök hazába költöztek: *Dr. Menyhárt Miklósné sz.: Zsigó Anna* (79 éves) szeptember 17-én, *Nándorfi Balázs* (53 éves) szeptember 17-én, *Palkovics Zoltánné sz.: Rottenbücher Emma* szeptember 24-én, *Tamás Jenő* (89 éves) szeptember 3-án, *Joó Ernő Lászlóné sz.: Glück Terézia* (86 éves) szeptember 25-én.

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai októberre:

Általános: Hogy megszűnjék az emberi személy áruként való kezelése, mint a rabszolgatartás modern formája.

Missziós: Hogy az ázsiai kontinens keresztyén közösségei misszionárius lelkülettel hirdessék az evangéliumot mindazoknak, akik arra várnak.

Október hónapban minden este közös **rózsafüzér** imádság van a templomban este 1/2 6-kor; utána 6 órakor szentmise. Reggel nincs szentmise.

Október 5-én ünnepeljük főegyházmegyénkben a **Szent Mihály-bazilika-főszékesegyház felszentelését.**

Október 7. **Rózsafüzér Királynője**

Október 8. Szűz Máriának, **Magyarok Nagyasszonyának, Magyarország Főpatrónájának az ünnepe.**

Október 10. **Badalik Bertalan püspök** halálának az évfordulója (†1965, ő az egyházmegye legutolsó olyan püspöke, aki veszprémi püspökként halt meg).

Október 11. **Boldog XXIII. János pápa** emléknapja

KÉSZÜLJÜNK A SZENTMISÉRE

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
okt. 11.	<i>Bölcs 7,7-11</i>	<i>Zsid 4,12-13</i>	<i>Mk 10,17-30</i>
okt. 18.	<i>Iz 53,10-11</i>	<i>Zsid 4,14-16</i>	<i>Mk 10,35-45</i>
okt. 25.	<i>Jer 31,7-9</i>	<i>Zsid 5,1-6</i>	<i>Mk 10,46-52</i>
nov. 1.	<i>Jel 7,2-4.9-14</i>	<i>Ijn 3,1-3</i>	<i>Mt 5,1-12a</i>

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert a keresztségben újjászületett: *Dömötör Pál* szeptember 13-án.

...mert szentségi házasságot kötöttek: *Pány-Bocsánszky Csaba* és *Flisszár Alexandra* szeptember 5-én, *Pribolyszky Péter Pál* és *Németh Anikó* szeptember 12-én.

...mert az örök hazába költöztek: *Dr. Menyhárt Miklósné sz.: Zsigó Anna* (79 éves) szeptember 17-én, *Nándorfi Balázs* (53 éves) szeptember 17-én, *Palkovics Zoltánné sz.: Rottenbücher Emma* szeptember 24-én, *Tamás Jenő* (89 éves) szeptember 3-án, *Joó Ernő Lászlóné sz.: Glück Terézia* (86 éves) szeptember 25-én.

Október 14. **Szent I. Kallixtusz pápa és vértanú** emléknapja.

Október 15. a Jézusról nevezett (**Avilai**) **Szent Teréz** szűz és egyháztanító emléknapja.

Október 17. **Antiochiai Szent Ignác püspök és vértanú** emléknapja.

Október 18. **Szent Lukács** evangélista ünnepe.

Október 18-án tartja egyházunk a **missziós vasárnapot** és az évente szokásos **missziós gyűjtést**. Kérjük a kedves hívek nagylelkű támogatását.

Október 22. **Szent II. János Pál pápa** emléknapja.

Október 23. **Kapisztrán Szent János áldozópap** emléknapja.

Október 28. **Szent Simon és Szent Júdas Tádé** apostolok ünnepe.

Október 31. **Boldog Romzsa Tódor György püspök és vértanú** emléknapja.

November 1-je **mindenszentek ünnepe**

nepe. Vasárnapi miserendet tartunk.

Az esti misét követi a szokásos halottak napi megemlékezés elhunytjainkról, valamint a halotti zsolozsma virrasztó imaórája.

November 2-án, **halottak napján, este 6 órakor tartunk szentmisét.**

Halottak napjához kapcsolódó búcsúkról: „Aki a temetőt ájtatos lélekkel látogatja, és legalább lélekben imádkozik a meghaltakért, november 1-jétől 8-ig mindennap teljes búcsút nyerhet. Feltételek: gyónás, áldozás, imádság a pápa szándékára. Az év többi napján részleges búcsút lehet nyerni a temető meglátogatásakor. Akik halottak napján (vagyis az azt megelőző nap delétől a halottak napját követő éjfélig) meglátogatnak egy templomot vagy nyilvános kápolnát, teljes búcsút nyerhetnek a szokott feltételekkel. A látogatáskor egy miatyánkot és egy hízkegyet kell imádkozni. Ez a búcsú elnyerhető a megelőző vagy következő vasárnapon és mindenszentek ünnepén is” (Direktórium).